

et hvilket som helst Aalevaads nuværende Brugsmaade og navnlig til at forbyde, at Vaad trækkes til Vaad, er det omtrent det Samme som at sige: S. maa slet ikke fiske med disse; thi i lidt urolige Baae og urolige Veirforhold er den foreslaaede Fiskemaade uanvendelig, da den saa ingenlunde vil kunne betale sig. Vi kjende jo Allesammen, navnlig vi, der daglig se paa Fiskeriet, at der er 4 Slags Aalevaad; man har de saakaldte Puls-vaad, der have en meget lang Historie, man har Bøtvaad, man har Aaleankervaad, og endelig har man Snurrevaad. Disse Benaævnelser betegne ikke nærmest Forskjelligheden af Baaedens Beskaffenhed, men nævne Brugsmaaden. Hvad den første angaar, saa bruges dertil i Reglen, ja jeg kan gjerne sige altid, 4 Mand og 2 Baae, til Bøtvaad bruger man 1 Vaad og 3 Mand, hvorimod man til de to sidste kun bruger 2 Mand og 1 Vaad. Jeg tror, at det er godt gjort, at man med disse 2 Mand og 1 Vaad fischer langt bedre, naar Baaedet drages til Baaen, end med 4 Mand og 2 Baae, naar Baaen drages til Baaedet; deraf vil man jo se, at det i Grunden ikke kan betale sig at fiske med Pulsvaad saaledes, at Vaad skal drages til Vaad. Jeg tror, at man umuliggjør Aalevaadsfiskeriet paa det danske Sterritorium, hvis man vil have denne Bestemmelse. Dertil kommer, at hvis man vil have den overholdt og kontrolleret, gad jeg nok se den Stab af Kontrolører og Assistenten, der maa til for at paase, at ingen Overtrædelse sker, thi det er vist, at et hvilket som helst af disse Vaad kan bruges saaledes, at Vaad drages til Vaad, men de kunne virkelig ogsaa bruges omvendt, og jeg gad nok vide, hvorledes man skulde kontrollere disse Fiskere om Natten paa Havet, paa de aabne Ryster, uden at have en uhyre Mængde af Kontrolører, Assistenten og Forfarle. Man kunde maasse sige, at man kunde forbyde disse Fiskere at have Ankere i deres Vaad; men jeg tror ikke, at et eneste Medlem her i Thinget vil være saa umenneskelig at forbyde Bøstehavsfiskerne at have Ankere i deres Vaad, og jeg kan sige det Samme om Fiskerne paa Limfjordens større Bredninger, thi hvo, der kjender Forholdene der, vil vide, at det mange Gange vil være umuligt for Fiskerne at redde sig selv og Vaad, naar de ikke have Anker i Baaen, fra at drive iland og faae Baaen sønderslaaet. Jeg tror altsaa, der maa en Bestemmelse om Brugten af Aalevaad, som maa være mere fri end Lovforslaget tilsigter. Jeg har ialtsald stor Betænkelse ved at gaa saa vidt, som Lovforslaget tilsigter. Og jeg vilde helst holde paa, at man forbyd Brugten i en vis Afstand fra Land og saa udenfor denne Afstand fiske paa den Maade, som man bedst fandt passende. Vi kunne jo desuden ikke skjule for os selv, at Fiskeriet, jeg tænker mig fra Rattegats Begyndelse, Bøstehavet Nord og Vest om Sjælland og ned til den slesvigiske Grændse, bliver drevet

paa den Maade, som man finder billigst, da Fiskten jo ikke yngler her. Det er altsaa et Punkt, paa hvilket jeg tror, at Forslaget er gaaet for vidt, uagtet Alle vide, at jeg er en Tilhænger af at frede om Fiskeynglen og Legepladser. Det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen) har tidligere kæmpet for ubetinget Fredning, medens jeg som sagt er en Ven af Indskrænkning; men uagtet jeg er en Ven af Indskrænkning, tror jeg dog, man er gaaet for vidt. Derimod er der en anden Bestemmelse — jeg husker ikke bestemt, hvem det var, der omtalte den, men jeg tror det var min Sidemand, det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Seth) — som siger, at man ikke skulde have Lov til udenfor Bækkes eller Aaers Udløb i Havet at bruge Vaad eller sætte Garn. Jeg siger, det er en praktisk rigtig Bestemmelse, og jeg vilde ønske den gennemført, thi det kan jo ikke negtes, at Fiskeri med staaende Bundgarn, Vaad eller andre Fiskeredstøker er ødelæggende for de Fiske, som trække op i de større Aaløb, nemlig de 4 Fiskearter: Aalen, Lagen, Drøben og Pelten. Jeg tror, at alle de, der kjender Noget til Fiskeriet, ville være enige med mig i, at disse Fiskearter trække op i Aaløbene paa bestemte Tider af Aaret. Jeg kan saa meget mere tale om dette, da jeg daglig ser det og altsaa har personlig Kjenndskab til Forholdene og sælgelig meget godt kjender, hvorledes man kan ødelægge Yngelen. Derfor man tør leve i den Illusion, at man virkelig ikke kan ødelægge Fiskene og Fiskeriet, da lever man i en stor Illusion, thi det kan man virkelig gjøre paa de smaa Baae; ganske anderledes er det derimod paa Havet. Med Hensyn til, hvad der er sagt om Limfjordsfiskeriet, da skal jeg ikke komme ind paa de enkelte Bestemmelser med Hensyn til Skjellenes Størrelse — det passer for Udvalget at komme nærmere ind paa det —, men jeg skal kun bemærke ligeoverfor dem, der have udtalt sig om Limfjordsfiskeriet, at der siden Christian den Andens Tid, nemlig fra Aaret 1515, er vandret fra det One til det Andet, at det er ikke fuldstændigt rigtigt; thi de Herreer maa jo vide, at saa langt Historien rækker, havde man Skjel ved Limfjorden, man skulde binde sine Garn efter; det var altsaa i og for sig en vis Indskrænkning. Den havde man fra 1515 og til Nutiden; jeg skal imidlertid indbrømme, at man valde imellem enten helt at forbyde Aalevaadet eller ogsaa helt at tilstede det; men denne Valen varede ikke længere end til 1683, thi ved „Danste Lov“ blev der fastslaaet en vis Begrænsning af det Fiskeri, idet man fastslog, at det kun skulde bruges i to Maanedener af Aaret og kun af Limfjordens Beboere. Tiden var forresten fra St. Hansdag til St. Bartholomæidag, som det hedder i „Danste Lov“. Man valde altsaa, som sagt, ikke meget, men desuagtet kom man til Erkjendelse af, at disse Vaad vare ødelæggende for Fiskeriet i Limfjorden,